

UZASADNIENIE

W dniu 2 grudnia 2016 roku z Prokuratury Rejonowej w Radzynie Podlaskim do Sądu Okręgowego w Lublinie wpłynął akt oskarżenia przeciwko M. K. (1) o czyn z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, D. O. (1) o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i C. K. (1) o czyny z art. 58 ust. 1 oraz art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne.

Ponieważ wnioski o uzasadnienie wyroku złożyli wyłącznie obrońcy oskarżonych: M. K. (1) i D. O. (1), stosownie do art. 423 § 1a k.p.k., Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do części orzeczenia dotyczącego wspomnianych oskarżonych.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżona D. O. (1) zamieszkuje w miejscowości M., jest bezdzietną panną o wykształceniu gimnazjalnym, nie posiadającą zawodu i pozostającą na utrzymaniu rodziców. Aktualnie jest uczennicą III klasy Liceum Ogólnokształcącego w M.. Dotychczas nie była karana sędownie.

(dowód: dane osobopoznawcze k. 22, 235v, dane o karalności k. 27,149,243).

Oskarżony M. K. (1) również zamieszkuje w miejscowości M.. Jest bezdzietnym kawalerem, o wykształceniu gimnazjalnym, obecnie bezrobotny, zarejestrowany w urzędzie pracy i pozostający na utrzymaniu matki. Był uprzednio karany za czyn art. 278 § 1 kk. Jako nieletni sprawiał poważne problemy wychowawcze, został umieszczony sędownie w (...) Ośrodku (...) w S., gdzie ukończył gimnazjum. W okresie od 27 stycznia do 03.02.2010 r. przebywał na Oddziale Neuropsychiatrii (...) Szpitala (...) w L. z rozpoznaniem mieszanych zaburzeń zachowania i emocji. W kolejnych latach nie kontynuował leczenia.

(Dowód: dane osobopoznawcze k.170,235, dane o karalności k.150-151, 245-247, wywiad kuratora k.180-181, dokumentacja medyczna k.183-199)

M. K. (1) poznał D. O. (1) około 2011 r. Była jego koleżanką, czasami spotykali się, wiedział, że D. O. (1) jest młodsza od niego o rok.

(Dowód: częściowo wyjaśnienia M. K. (1) k. 156, 236)

C. K. (1) zamieszkuje w miejscowości P.. D. O. (1) poznał w 2013 roku w trakcie imprezy sylwestrowej u wspólnej koleżanki. Ponieważ C. K. (1) widywał D. O. (1) pod wpływem narkotyków, pewnego dnia zapytał ją skąd ma narkotyki, gdyż był zainteresowany ich kupnem. Oskarżona obiecała C. K. (1) „załatwienie” narkotyków. D. O. (1) wiedziała, iż marihuanę można zakupić od M. K. (1), posługującego się wówczas pseudonimem (...).

W lipcu 2015 roku C. K. (1) zaczął kupować od oskarżonej narkotyki w postaci marihuany. Początkowo kupował małe porcje tj. ok. 0,5 grama, ale zdarzały się i większe zakupy – jak 40 gram. Sprzedaż narkotyków odbywała się za kwoty najpierw 40 złotych, a w ostatnim czasie 45 złotych za gram marihuany. D. O. (1) sprzedawała narkotyki w M., w pobliżu miejsca swojego zamieszkania. C. K. (1) zawsze przyjeżdżał do oskarżonej w celu dokonania zakupu swoim samochodem marki B.. Kilkakrotnie przywozili go także koledzy, a jeden z nich-M. Z. (1), był świadkiem dokonywanych sprzedaży narkotyków przez D. O. (1). Na kilka godzin przed zakupem marihuany C. K. (1) najpierw kontaktował się z D. O. (1) telefonicznie. Spotykali się następnie w M. na parkingu przy Urzędzie Miasta. Oskarżona po telefonie od C. K. (1) także telefonicznie kontaktowała się z M. K. (1) i przekazywała mu informacje o ilości narkotyków jaką chce zakupić. Nie informowała M. K. (1) o tym, że marihuanę zmierza sprzedać C. K. (1). Następnie D. O. (1) i M. K. (1) spotykali się pod kioskiem w okolicach internatu przy ul. (...) w M. i tam M. K. (1) przekazywał oskarżonej D.

O. (1) marihuanę. Kolejno D. O. (1) spotykała się z C. K. (1) i sprzedawała mu marihuanę za kwoty, które uprzednio podawał jej M. K. (1) tj. 40-45 złotych za 1 gram. Następnie oskarżona płaciła M. K. (1) za udzieloną jej marihuanę.

D. O. (1) w okresie od lipca 2015 roku do dnia 27 grudnia 2015 roku co najmniej dziesięciokrotnie udzieliła odpłatnie środka odurzającego w postaci marihuany C. K. (1) w ilości 80 gram za łączną kwotę 3000 złotych.

M. K. (1) sprzedawał w okresie od lipca do 27 grudnia 2015 roku D. O. (1) co najmniej dziesięciokrotnie 80 gram marihuany za kwotę 3000 złotych. W tym okresie D. O. (1) była osobą małoletnią (ukończyła 17 lat w (...)).

Sprzedając D. O. (1) marihuanę był świadomy jej niepełnoletności. Nie posiadał jednak wiedzy w jakim celu oskarżona dokonuje u niego zakupu marihuany, ani świadomości odnośnie dalszej odsprzedaży tych środków odurzających.

(dowód: częściowe wyjaśnienia D. O. k. 20-21v, 159-160, 163-164, 237, 277v, częściowo zeznania świadków: M. Z. k. 65-66, 259-260, Ł. P. k. 68-69, 258-259, D. K. k. 75-76, 276-276v, Ł. K. k. 77-78, 277-277v, wyjaśnienia C. K. k. 100-101v, 236-236v, dane od operatora (...) SA k. 125-126, protokół oględzin rzeczy k. 137-147, częściowe wyjaśnienia M. K. k. 155-156v)

W toku czynności służbowych funkcjonariusze z Komisariatu Policji w M. w dniu 15 marca 2016 r. dokonali przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych w miejscu zamieszkania D. O. (1) tj. M., ul. (...) z wynikiem negatywnym. Tego samego dnia dokonali zatrzymania oskarżonej.

(Dowód: protokół zatrzymania k.13-14, protokół przeszukania k. 15-16)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wskazane dowody oraz o pozostałe dowody w postaci: protokołu przeszukania pomieszczeń mieszkalnych C. K. k. 80-81v, protokół zatrzymania rzeczy k. 92-94, opinii z zakresu badań chemicznych k. 129-130v.

Oskarżona **D. O. (1)** w toku pierwszych wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym przyznała się do dokonania zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła przy tym, iż sprzedawała marihuanę znajomemu C. K. (1). Na jego prośbę dowiedziała się, iż narkotyki można kupić od M. K. (1), który zamieszkuje w M. i który obiecał oskarżonej załatwić środki odurzające. D. O. (1) wskazała, iż sprzedawała narkotyki w postaci marihuany C. K. (1) od lipca 2015 roku. Opisała w swoich wyjaśnieniach cały proceder zakupu i sprzedaży środków odurzających. Wskazała mianowicie, iż sprzedaż marihuany odbywała się w ten sposób, że C. K. (1) dzwonił do niej na numer (...) i zawiadamiał jaką ilość narkotyków chce kupić. Następnie oskarżona dzwoniła lub pisała smsy ze swojego numeru telefonu do M. K. (1) na nr (...) lub na nr (...) i przekazywała informacje odnośnie ilości marihuany, której potrzebuje. Z M. K. (1) spotykała się w M. pod kioskiem w okolicach budynku po dawnym internacie przy ul. (...). M. K. (1) przekazywał jej w tym miejscu narkotyki. Oskarżona kolejno udawała się w okolice parkingu przy kinie w M. i tam spotykała się z C. K. (1), któremu sprzedawała narkotyki. Potwierdziła, iż C. K. (1) przeważnie przyjeżdżał do niej swoim samochodem, ale zdarzały się sytuacje, że przywozili go koledzy. Zapłacone przez C. K. (1) kwoty przekazywała następnie M. K. (1). Oskarżona potwierdziła, iż za marihuanę brała pieniądze w kwotach 40-45 złotych za jeden gram. D. O. (1) przyznała także, iż sprzedawała C. K. (1) narkotyki do dnia 27 grudnia 2015 roku. Łącznie w okresie zarzucanym jej w akcie oskarżenia sprzedała około 80 gram marihuany, za kwotę 3000 złotych. Wyjaśniła, iż sprzedawała marihuanę przeważnie w ilościach po dwa gramy lub pięć gram, zaś po świętach Bożego Narodzenia w dniu 27 grudnia 2015 roku sprzedała C. K. (1) większą ilość narkotyków tj. 40 gram (k.20-21).

Podczas kolejnych przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym D. O. (1) podtrzymała swoje wcześniejsze wyjaśnienia i wskazała dodatkowo, iż C. K. (1) częstował ją zakupioną u niej uprzednio marihuaną. Dodatkowo wyjaśniła, iż jedynie pośredniczyła w sprzedaży marihuany (k.159-160,163-164).

W toku przesłuchania przed Sądem oskarżona podtrzymała złożone w Prokuraturze wyjaśnienia i ponownie przyznała się do zarzucanego jej czynu. Wskazała jednakże, iż pieniędzmi otrzymanymi ze sprzedaży narkotyków dzieliła się z M. K. (1) po połowie. Podniosła równocześnie, iż jej wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym na policji

w zakresie sprzedaży 40 gram marihuany nie były prawdziwe, sprzedała wtedy C. K. (1) około 5 gram marihuany. Stwierdziła, iż w postępowaniu przygotowawczym nie sprostowała tych wyjaśnień, gdyż się bała (k.237-238).

Oskarżony **M. K. (1)** w toku przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż zna oskarżoną D. O. (1) od 5 lat i wskazał, że jest ona od niego młodsza o rok. Zaprzeczył, aby sprzedawał narkotyki D. O. (1). Potwierdził jednocześnie iż w 2015 roku używał telefonu o numerze (...), ale podniósł, że nigdy nie miał telefonu o numerze (...) (k.155-156).

Podczas kolejnego przesłuchania – już w trakcie rozprawy przed Sądem – ponownie nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Potwierdził jedynie uprzednio złożone wyjaśnienia, choć zaprzeczył jakoby miał świadomość wieku D. O. (1). Odpowiadając na pytania podał, iż D. O. (1) jest jego dobrą koleżanką, a ich relacje są średnie, choć pozostają w dobrych stosunkach i oskarżona nie miała powodów, aby go pomawiać.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom D. O. (1) w zakresie, w jakim przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonej są prawdziwe w części. Na walor wiarygodności zasługują jej twierdzenia co do charakteru znajomości z C. K. (1). W tym zakresie przedstawiona przez nią relacja jest spójna, logiczna, nie pozostaje w opozycji do innych dowodów. Podobna sytuacja odnosi się do okoliczności i miejsca sprzedaży narkotyków. Analiza jej wyjaśnień w tej części, potwierdzonych zeznaniami M. Z. (1) i wyjaśnieniami C. K. (1) pozwala na poczynienie ustaleń, że faktycznie udzielała odpłatnie marihuany w okresie od lipca do 27 grudnia 2015 roku w M.. Równocześnie wyjaśnienia oskarżonej składane w toku śledztwa odnośnie ilości sprzedanych narkotyków i ceny jaką za nie uzyskała Sąd uznał za wiarygodne. Sąd uznał także za polegające na prawdzie wyjaśnienia oskarżonej odnoszące się do korzyści osobistej uzyskanej dodatkowo z popełnionego przez nią przestępstwa w postaci udzielenia jej przez C. K. (1) marihuany, którą wspólnie palili, po jej zakupieniu przez w/w. W tym zakresie jej relacja koreluje z wyjaśnieniami C. K. (1).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej w części, w jakiej neguje ona - w trakcie rozprawy sądowej, ilość sprzedanych C. K. narkotyków w okresie po świętach Bożego Narodzenia 2015 roku tj. 40 gram marihuany. D. O. (1) nie przedstawiła żadnego racjonalnego i zasługującego na uwzględnienie powodu zmiany swojego stanowiska w tym zakresie. Oskarżona była trzykrotnie przesłuchiwana w trakcie trwania śledztwa i dwukrotnie potwierdziła swoje pierwsze wyjaśnienia. Nie podnosiła przy tym niezgodności z prawdą swoich wyjaśnień w tej części, ani nie wskazywała na bliżej nieokreślony strach, na który powołała się przed Sądem. W ocenie Sądu pierwsze wyjaśnienia D. O. (1) składane w toku śledztwa są szczerze i spontaniczne, korespondują z pozostałymi dowodami stanowiącymi podstawę ustaleń faktycznych i z tych względów ich wiarygodność nie budzi wątpliwości.

Sąd częściowo dał wiarę również wyjaśnieniom oskarżonego M. K. (1). Wiarygodne są jego twierdzenia złożone podczas przesłuchania w toku śledztwa za wyjątkiem faktu, iż nic nie sprzedawał D. O. (1), ja również t złożone na rozprawie w części dotyczącej znajomości z D. O. (1). W tej części uznane za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego były w ocenie Sądu szczerze, spontaniczne, zgodne co do faktu znajomości z oskarżoną także z wyjaśnieniami D. O. i wykazami połączeń telefonicznych. W pozostałej części, w jakiej oskarżony zaprzeczył, aby popełnił zarzucany mu czyn jego wersja pozostaje w całkowitej sprzeczności z konsekwentnymi w tym zakresie i szczegółowymi wyjaśnieniami D. O. (1). Ponadto Sąd nie dał wiary twierdzeniom oskarżonego złożonym na rozprawie co do faktu, iż nie był świadomy wieku D. O., gdyż w tym zakresie jego wyjaśnienia pozostają w sprzeczności z jego pieszymi wyjaśnieniami złożonym w postępowaniu przygotowawczym, a oskarżony w żaden logiczny sposób nie wyjaśnił powodów zmiany swojego stanowiska w tym zakresie.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności w całości wyjaśnienia C. K. (2), który konsekwentnie w toku całego postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem przyznawał się do dokonania zarzucanych mu czynów, w tym posiadania marihuany i szczegółowo opisał okoliczności jej nabycia oraz dalszej odsprzedaży. Wyjaśnienia C. K. (1) są logiczne, spójne i wyczerpujące. Korelują z wyjaśnieniami D. O. (1) co do faktu nabywania od niej narkotyków za ustaloną kwotę i zeznaniami pozostałych świadków.

Sąd dał wiarę także zeznaniom świadka w osobie M. Z. (1), który wskazał, iż był świadkiem sprzedaży C. K. (1) przez D. O. (1) marihuany. Świadek w swoich zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym opisał przy tym okoliczności i miejsce zakupu narkotyków. Okoliczności te znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach D. O. (1) i C. K. (1). W trakcie zeznań składanych w toku rozprawy M. Z. początkowo zaprzeczył, jakoby wiedział od kogo C. K. (1) kupuje marihuanę, jednakże ostatecznie potwierdził zeznania złożone na policji, a rozbieżności tłumaczył upływem czasu i niepamięcią.

Na prawdziwość zeznań M. Z. i wyjaśnień C. K., zdaniem Sądu wskazuje także fakt, iż nie mieli oni żadnych powodów, aby bezpodstawnie obciążać oskarżoną, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, iż składając swoje wyjaśnienia i zeznania jednocześnie przyznali się do kupowania, bądź zażywania środków odurzających w postaci marihuany, czym narazili się na odpowiedzialność karną, do której w konsekwencji C. K. został pociągnięty.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności częściowo także zeznania pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków: Ł. P., D. K. i Ł. K.. Świadkowie Ci nie posiadali wiedzy odnośnie sprzedaży środków odurzających przez D. O. (1) i M. K. (1), jednakże ich zeznania potwierdzają okoliczności nabywania przez C. K. (1) marihuany w M.. W swoich zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym świadkowie ci wskazali, iż jeździli razem z C. K. (1) do M. w okolice kina i ul. (...), gdzie w/w następnie oddalał się i wracał z zakupionymi narkotykami. Sąd uznał ich zeznania w tej części za szczerze, logiczne i spójne. W postępowaniu sądowym Ł. P., D. K. i Ł. K. początkowo negowali swoją jakąkolwiek wiedzę na temat nabywania marihuany przez C. K. (1), jednakże po odczytaniu im zeznań złożonych w toku śledztwa potwierdzili je w całości wyjaśniając, iż z uwagi na upływ czasu nie pamiętali tych okoliczności.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zgromadzone w sprawie i powołane jako podstawa ustalenia stanu faktycznego dowody z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony, ich rzetelność i autentyczność nie budzi zastrzeżeń. Sąd w pełni podzielił opinię z zakresu badań chemicznych (k. 129-130v) jako rzetelną, fachową i wyczerpującą.

Omówione powyżej dowody dają pełny obraz zdarzeń, zgodny z zasadami wiedzy ogólnej, jak również z podstawowymi zasadami doświadczenia życiowego. Dysponując tak zgromadzonym materiałem dowodowym Sąd zyskał pełne przekonanie co do okoliczności popełnienia czynów zarówno zarzucanego D. O. (1) jak i M. K. (1). Oczywisty w ocenie Sądu jest sam fakt ich popełnienia, a równocześnie istnieją wystarczające podstawy, aby ich popełnienie przypisać oskarżonym, wyjaśnione zostały także elementy przedmiotowe i podmiotowe rzutujące na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Na podstawie tak poczynionych ustaleń Sąd nie miał też wątpliwości co do winy zarówno D. O. (1), jak i M. K. (1). Zgromadzony i omówiony wyżej materiał dowodowy dał podstawy do uznania, że D. O. (1) swoim zachowaniem wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, zaś M. K. (1) dopuścił się czynu z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomani polega min. na udzieleniu innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Przestępstwo zaś z ust. 2 w/w artykułu m. in. na udzieleniu małoletniemu środka odurzającego lub substancji psychotropowej wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej.

Pojęcie małoletniego oznacza osobę poniżej 18 roku życia (art. 10 kc). Samo spełnienie kryterium formalnego „małoletniości” nie statuuje jednak możliwości przypisania kwalifikowanych typów przestępstw przewidzianych przepisami ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W każdej sytuacji winno się bowiem ono wiązać ze świadomością konkretnej okoliczności po stronie sprawcy, także wówczas, gdy taką okoliczność przewidywał lub na nią się godził.

Według art. 12 kk zaś dwa lub więcej zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uważa się za jeden czyn zabroniony.

W rozważanym przypadku D. O. (1) w okresie od lipca 2015 roku do 27 grudnia 2015 roku w M. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem co najmniej dziesięciokrotnie udzieliła odpłatnie C. K. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 80 gram za kwotę 3000 złotych.

M. K. (1) zaś w okresie od lipca 2015 roku do 27 grudnia 2015 roku w M. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem co najmniej dziesięciokrotnie udzielił odpłatnie małoletniej D. O. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 80 gram za kwotę 3000 złotych.

W rozpoznawanej sprawie zarówno D. O. (1), jak i M. K. (1) kilkakrotnie na przestrzeni około pół roku powtarzali czynności wykonawcze, co w kontekście omówionych wyżej dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych wskazuje jednoznacznie, że działania te były realizowane w realizacji z góry powziętego zamiaru w rozumieniu przepisu 12 kk.

W rozpoznawanej sprawie oskarżeni mieli możliwość skutecznego zachowania się nienaruszającego norm obowiązującego porządku prawnego. O. oskarżonych miało pełną świadomość sytuacji, w jakiej się znajdowali i dokonania jej właściwej oceny. W dacie dokonania przypisanych im czynów nie zachodziły także żadne okoliczności wyłączające ich winę.

Co do znamion strony podmiotowej czynów D. O. (1) i M. K. (1), należy wskazać, że oskarżeni działali umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Mieli oni pełną świadomość, że udostępnianie innym osobom środków odurzających jest sprzeczne z prawem. Udzielając odpłatnie środka odurzającego w postaci marihuany działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Marihuana stanowi środek odurzający w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Zgodnie z art. 4 pkt 26 w/w ustawy jest nią każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określoną w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie w sposób niebudzący żadnych wątpliwości wynika, iż zachowania zarówno D. O. (1) jak i M. K. (1) polegało na odpłatnym udzielaniu środków odurzających w postaci marihuany w różnych porcjach.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób uznać, iż M. K. (1) nie znał wieku D. O. (1), tym bardziej, iż będąc przesłuchiwanym w 2016 roku przyznał, że znał ją od około 5 lat, wiedział, że oskarżona była od niego młodsza i domyślał się, że o rok. Kierując zatem ku niej czynności wykonawcze i udzielając jej odpłatnie marihuany znał i aprobował okoliczność stanowiącą przesłankę zaostrzonej odpowiedzialności karnej.

Stopień społecznej szkodliwości zarzucanych czynów D. O. (1) i M. K. (1) był znaczny. Na ocenę stopnia społecznej szkodliwości miała wpływ ilość sprzedanych przez nich środków odurzających, umyślne działanie sprawców oraz fakt, iż działania te zostały skierowane przeciwko jednemu z podstawowych dóbr jakim jest zdrowie – pojmowane jako zdrowie ogółu członków społeczeństwa, w aspekcie dużego zagrożenia narkomanią. Sąd uwzględnił także fakt, iż pobudką do niezgodnych z prawem zachowań była chęć osiągnięcia korzyści majątkowej. Takie działanie zaś świadczy o lekceważeniu nie tylko norm prawnych, ale i społecznych.

Do okoliczności łagodzących w stosunku do D. O. (1) Sąd zaliczył jej uprzednią niekaralność oraz młody wiek, a przede wszystkim przyznanie się do winy i złożenie obszernych oraz istotnych wyjaśnień. Podobnie w stosunku do M. K. (1) Sąd jako okoliczność łagodzącą uwzględnił jego wiek, gdyż w chwili popełnienia czynu miał on niespełna 19 lat.

Zgodnie z art. 60 § 1 kk Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary wobec sprawcy młodocianego, jeżeli przemawiają za tym względy określone w art. 54 § 1 kk. Podkreślić przy tym należy, iż przepis ten nie eliminuje zasad wymiaru kary określonych w art. 53 § 1 kk, a jedynie stawia na pierwszym miejscu względy wychowawcze.

W orzecznictwie Sąd Najwyższy podkreślał już kilkakrotnie, iż dyrektywy odnoszące się do sprawców młodocianych nie mogą być interpretowane wyłącznie jako nakaz liberalnego ich traktowania. O tym jaka kara spełni rolę wychowawczą decydują okoliczności zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe konkretnej sprawy, a ich rozważenie pozwala ocenić stopień demoralizacji młodocianego oraz określić czas resocjalizacji jakiemu winien zostać poddany.

Mając na względzie powołane okoliczności, Sąd stosując zarówno wobec D. O., jak i M. K. (1) nadzwyczajne złagodzenie kary miał równocześnie w polu widzenia dyrektywy ogólne dotyczące wymiaru kary określone w art. 53 § 1 kk.

Sąd wymierzając karę D. O. (1) i M. K. (1) baczył, aby jej dolegliwość nie przekroczyła stopnia ich winy, była adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz uwzględniała cele wychowawcze i prewencyjne kary.

W konsekwencji Sąd wymierzył D. O. (1) karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, zaś M. K. (1) karę roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości 200 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

W ocenie Sądu tak ukształtowane kary są współmierne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez oboje oskarżonych czynów, proporcjonalne do stopnia zawinienia i skutków przestępstw oraz adekwatne do właściwości podmiotowych sprawców. Kary takie spełniać będą wszystkie zadania zarówno w zakresie wychowawczym, jak i prewencyjnym oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wskazując, że przestępstwo nie popłaca a jego sprawca nieuchronnie ponosi odpowiedzialność karną.

Zważywszy na fakt, iż oskarżeni M. K. (1) i D. O. (1) dokonując przypisanych im czynów działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej stosownie do treści art. 33 § 2 kk Sąd wymierzył im kary grzywny obok kary pozbawienia wolności. Określona liczba stawek dziennych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów, a przyjęta najniższa wysokość stawki dziennej uwzględnia stan majątkowy zarówno D. O. (1), jak i M. K. (1) oraz ich możliwości finansowe. Sąd miał więc w polu widzenia, iż oskarżeni są osobami młodymi, zdrowymi i nie posiadającymi nikogo na utrzymaniu, zaś z drugiej strony uwzględniono fakt, że oskarżeni nigdzie nie pracują, nie posiadają własnych dochodów, D. O. (1) kontynuuje naukę.

Wymierzając oskarżonej D. O. (1) karę pozbawienia wolności Sąd skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania przyjmując, iż tak orzeczona kara spełni stawiane jej cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, a przede wszystkim cele wychowawcze oraz stanowić będzie wystarczającą dolegliwość. Sąd uznał ponadto, iż postawa oskarżonej, jej właściwości i warunki osobiste, uzasadniają uznanie, iż pomimo niewykonania kary pozbawienia wolności nie popełni ona ponownie przestępstwa. Ustalony na 3 lata okres próby będzie zaś wystarczający do zweryfikowania trafności postawionej wobec oskarżonej pozytywnej prognozy kryminologicznej. Ze względu na nakaz, o jakim mowa w art. 73. § 2. k.k. („dozór jest obowiązkowy wobec młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego [...]”), Sąd oddał oskarżoną – jako młodocianego sprawcę występku umyślnego, w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. W celu realizacji bieżącego sprawowania dozoru przez kuratora i zmotywowania D. O. (1) do poprawnego zachowania zgodnego z porządkiem prawnym, Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązał oskarżoną do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

Okoliczność, iż w okresie popełnienia przypisanego M. K. (1) przestępstwa był on skazany na karę pozbawienia wolności, wobec aktualnego brzmienia art. 69 § 1 kk, wyłączała możliwość orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W sprawie ustalono, iż D. O. (1) udzielając C. K. (1) środka odurzającego w postaci marihuany uzyskała od niego korzyść majątkową w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 3000 zł., które to pieniądze C. K. przekazywał osobiście

oskarżonej. Następnie korzyść majątkową w tej samej kwocie uzyskał M. K. (1) udzielając odpłatnie przedmiotową marihuanę D. O. (1). Okoliczność uzyskania przez oskarżonych omawianej korzyści majątkowej aktualizowała obowiązek orzeczenia przepadku równowartości tych korzyści. Bowiem na mocy art. 45 § 1 kk „jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przepadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6, sąd orzeka przepadek takiej korzyści albo jej równowartości”.

Sąd zobligowany treścią art.63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej wobec D. O. (1) kary grzywny zaliczył oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie wskutek zatrzymania w dniach od 15 marca 2016 roku od godziny 15:15 do 16 marca 2016 roku do godziny 15:10.

Sąd zasądził od M. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 580 złotych tytułem opłaty stosownie do treści art. 627 k.p.k. i na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił go od zapłaty wydatków postępowania. uznając, iż ich uiszczenie zważywszy na jego sytuację majątkową, rodzinną będzie dla niego zbyt uciążliwe.

Z kolei D. O. (1) Sąd zwolnił ona od zapłaty kosztów sądowych w całości przyjmując, iż z uwagi na sytuację osobistą i materialną, kontynuowanie nauki uiszczenie tych kosztów byłoby dla niej zbyt uciążliwe.

Na mocy art. 618 § 1 pkt. 11 kpk i art. § 2 ust. 1 i 3, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt. 5 oraz § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015r., poz. 1801) w zw. z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016r., poz. 1714) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. N. kwotę 1180,80 złotych oraz na rzecz adw. K. P. kwotę 1033,20 zł tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonych świadczoną z urzędu.

Z uwagi na powyższe i na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.